

MAÏS, L'ARTISTA PRESENT

UNA EXPOSICIÓ D'ESCULTURA I UN LLIBRE D'ART DE L'ARTISTA

J. CORREDOR-MATHEOS. AVUI, dijous, 16 d'octubre del 2003

A l'exposició de Maïs hi ha objectes que resulten enriquits pel seu caràcter simbòlic

Els fruits d'aquesta nova aventura de **Maïs** són unes escultures, algunes fetes com a resposta a inquietuds pròpies, amb una profundització que fa que puguin ser compartides per tots, i unes altres que responen a situacions i esdeveniments concrets. I l'exposició d'aquestes obres ve acompanyada per un llibre entorn de la seva obra, amb poemes de **Jordi Carrió** i uns comentaris d'altres autors: **Jordi Coca**, autor del Proemi, i **Xavier Barral**, de la Coda. I vull remarcar que el fet que unes persones tan rellevants del nostre món cultural hi hagin participat ens diu que l'art de **Maïs** és realment creatiu i valuós.

A l'exposició es presenten 23 escultures i, a part d'una realitzada el 1999, totes corresponen al període 2000-2002. Hi ha un material dur, el ferro, acompanyat d'uns altres materials diversos, barrejats de manera que hem de parlar de tècnica mixta. Però el que em sembla important d'aclarir és que el bloc és reduït al mínim. Sabem que l'escultura moderna, des de Rodin, ha seguit un camí de desmaterialització. L'extrem seria el conceptual, on la matèria arriba a desaparèixer pràcticament, però no cal arribar a aquest extrem. Les escultures de **Maïs** són al nostre món, i no a un món virtual. Això sí, només amb el cos necessari, imprescindible. Amb un cert esquematisme: unes vegades com dibuixos en l'aire, i d'altres, capses que tanquen i alhora revelen un espai amb un element significatiu a dins.

Hi ha misteri. Per això, l'artista pot titular una sèrie d'aquestes escultures Cambres secretes. I al llibre es citen uns versos de Joan Margarit (el llibre inclou citacions de diversos poetes) que encaixen molt bé a propòsit d'aquestes cambres secretes: "El niu metàl·lic guarda els nostres somnis". És significatiu que l'interior d'aquestes cambres el puguem veure amb claredat, perquè les parets són transparents o no existeixen realment. Es tracta d'un secret el significat del qual és a la vista: simplement l'hem de saber llegir.

Aquestes obres són el resultat de moltes experiències diverses. I dins hi ha també, naturalment, el testimoni de la història de l'art, i no només del modern: la història, encara que amb relatius trencaments, és un continuïum. Així podem pensar que **Maïs** participa d'algunes de les inquietuds del surrealisme. Però crec que la cosa va més enllà. L'atracció pel misteri és comuna a l'art de totes les èpoques i el surrealisme del grup de Breton és la manifestació moderna d'una constant històrica. Que ha fecundat l'art posterior, però juntament amb la continuació d'altres moviments i uns altres interessos. El misteri de les escultures de **Maïs** té un gust actual. Estan penetrades pel present i apunten alhora, com a tota obra d'art autèntic, per sobre del seu temps.

Algunes obres són referides a esdeveniments contemporanis de tipus social, com la titulada Safiya, nom d'una dona condemnada a morir a pedrades, i una altra cambra secreta, Meena, amb un burka, sobre la fundadora de la Associació Revolucionària de Dones Afgana. Hi ha també obres d'una denúncia més genèrica, com Cel·la de l'esglai, sobre la repressió, Posar a qüestió, sobre la tortura, i la Cambra dual, que posa en relleu la incomunicació a la nostra societat.

Crec que, tot i el misteri que hi trobem i d'aquestes referències a fets d'un moment històric determinat, compta la materialitat de l'obra, en un camí de recerca del que és essencial per l'existència de l'obra d'art en l'espai. A l'exposició de **Maïs** hi ha objectes que resulten enriquits pel seu caràcter simbòlic. I no em refereixo a les al·lusions a fets històrics com els citats, que són al·legories, sinó a nivells més profunds. Penso, per exemple, en l'escala de Camí de privacitat i, naturalment, en el significat de les caixes.

Amb motiu d'aquesta exposició, i estretament relacionat amb ella, hi ha el llibre d'art titulat **Maïs. L'obra absent**, que recull la major part de les obres exposades i algunes altres del moment actual. Absent és l'obra escultòrica mateixa, representada per les magnífiques fotografies realitzades per **Faustí Llucià** i els versos de **Jordi Carrió**. El llibre porta també un text de presentació de **Jordi Coca**, resultat d'una aproximació molt atenta a l'obra d'aquesta artista, on llegim que l'obra de **Maïs**, amb "la contundència del ferro, amb la barreja de robes i bronzes, ens dona la més dura evidència del dolor humà. Centrant-se en uns temes determinats s'acosta al centre del que som". I acaba el seu text amb un vers de **Jordi Carrió** especialment punyent: "Clava les ungles en la matèria més dura per deixar-ne senyal. El senyal de la vida". **Xavier Barral** ens fa veure la manera com **Maïs** empresona i dona llibertat al seu art i, com han fet altres artistes al llarg de la història, juga "amb el misteri que envolta la creació amb l'efecte sorpresa que es produeix en descobrir-la". Aquest llibre, **Maïs. L'obra absent**, a més d'un testimoni de l'obra absent, és una obra d'art. Se n'han fet només 15 exemplars numerats, amb les reproduccions fotogràfiques de les 26 obres, els textos i dos gravats originals, i 12 exemplars pels col·laboradors de l'edició, uns i altres dins d'una caixa metàl·lica.

Si les escultures de **Maïs** i el seu misteri són clars, els versos de **Jordi Carrió** són també essencials, despullats. Ens resumeixen allò que la Maïs tant vol assolir. Són penetrants. Lírics i, alguns, dramàtics. I la poesia, com l'escultura, com tot art, cerca el buit: un buit significatiu, el que resta quan has tret el que és sobrer. I **Jordi Carrió** ens ho recorda amb unes paraules molt lúcides: "**Et cal que l'espai sigui buit, si vols apropar-nos a l'infinit**".